

Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda

Dr. Dobrossy István ügyvéd

BUDAPEST KÖRNYÉKI TÖRVÉNYSZÉK
útján

ALKOTMANYBÍRÓSÁG
részére

BUDAPEST
Hungária krt., 179-187.
1146

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 00535 - 2 / 2021	
Ügyszám: IV/535-1/2021	
Érkezett: 2021 ÁPR 26.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 1 db	2

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, Dr. Dobrossy István ügyvéd

mint az indítványozó jogi képviselője Ugytelem,

mint indítványozó képviseletében (F/1. sz. melléklet:

Meghatalmazás)

a Tisztelt Alkotmánybíróság előtt folyamatban lévő IV/535-1/2021. ügyszámú ügyében, Ügyvédi Irodám részére elektronikus úton 2021. március 24. napján kézbesített, Dr. Bitskey Botond főtitkár 2021. március 17. napján kelt tájékoztatása alapján törvényes határidőn belül az alábbi

alkotmányjogi panasz hiánypótlását

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy

- állapítsa meg az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdése alapján a Budapest Környéki Törvényszék 4.K.700.026/2020/7. számú ítélete, mint bírói döntés alaptörvényellenességét és a hivatkozott ítéletet az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1./ Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) pertörténet és a tényállás rövid ismertetése a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A 2013. október- 2014. június közötti időszakban csomagolóanyag gyártásával és értékesítésével foglalkozó indítványozó a bizonylatai szerint a 2013. október és 2014. április közötti időszakban a (a továbbiakban: P. Kft.), a 2014. május-június hónapokban a (a

továbbiakban: H. Kft.) munkaerő-kölcsönzésről szóló számlákat fogadott be, a számlák általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) tartalmát bevallásaiban elszámolta.

Az elsőfokú adóhatóság a 2013. október-december időszakra, a 2014. I. negyedévre és a 2014. II. negyedévre külön eljárásokban áfa bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le a indítványozónál, amelyek eredményeként az indoklás tekintetében módosított 2127727896 számú határozattal a 2013. október-december hónapokra következő időszakra átvihető követelésekülönbözetet, az indoklás tekintetében módosított 2127727841 számú határozattal a 2014. I. negyedévre 26.755.000 forint -24.708.000 forint jogosulatlan visszaigénylésnek minősített és 2.407.000 forint adóhiánynak minősített – adókülönbözetet, az indoklás tekintetében módosított 2127727797 számú határozattal a 2014. II. negyedévre 11.576.000 forint – jogosulatlan visszaigénylésnek minősített – adókülönbözetet állapított meg az indítványozó terhére. Egyidejűleg a 2127727841 számú határozattal a jogosulatlan visszaigénylés és az adóhiány összege után 13.377.000 forint adóbírságot, a 2127727797 számú határozattal a jogosulatlan visszaigénylés után 5.788.000 forint adóbírságot szabott ki.

Az indítványozó fellebbezései folytán eljárás másodfokú adóhatóság a 2233852961 számú határozattal (*F/2. számú melléklet*) a módosított 2127727896 számú elsőfokú határozatot a 2233853067 számú határozattal (*F/3. számú melléklet*) a módosított 2127727841 számú elsőfokú határozatot és a 2233852862 számú határozattal (*F/4. számú melléklet*) a módosított 2127727797 számú elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A másodfokú adóhatóság határozataiban a fent részletezett számlakibocsátók által munkaerő kölcsönzésről kiállított számlák kapcsán rendelkezésre álló iratokat, nyilatkozatokat és tanúvallomásokat értékelve megállapította, hogy a felek között a számlák között teljesítés nem történt meg, a számlák tartalmilag hiteltelenek, ezért az indítványozó jogszerűen nem élhetett volna áfa levonási jogával. Rögzítette, a számlakibocsátók tényleges gazdasági tevékenységet nem végeztek, a feltárt személyi összefonódásokra is figyelemmel a szerződéses konstrukció kialakítása színlelt, az ügyletek alapvető célja az adóelőny megszerzése volt, az indítványozó tudta, hogy adókijátszás részese, abban ténylegesen is részt vett. A másodfokú adóhatóság az érdemi döntéseit az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: régi Art.) 1. § (7) bekezdésére, 2. § (1) bekezdésére, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfatv.) 119. § (1) bekezdésére, 120. § a) pontjára, 127. § (1) bekezdés a) pontjára, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 15. § (3) bekezdésére, 165. § (1)-(2) bekezdéseire, 166. § (1)-(2) bekezdéseire alapította.

Az indítványozó a másodfokú adóhatóság határozatainak bírósági felülvizsgálata iránt keresetet (*F/5. számú melléklet*) terjesztett elő, amelyekben hivatkozott arra, hogy a másodfokú adóhatóság határozatai megalapozatlanok és jogellenesek. Állította, hogy az adóhatóság megszegte a régi Art. 97. § (6) bekezdését, mert a tényállás tisztázása során hivatkozása ellenére nem vette figyelembe a javára szolgáló tényeket (adókötelezettségeinek rendre eleget tett, nincs adótartozása, alacsony iskolai végzettségű személyeknek nyújt munkalehetőséget, fontos szerepet játszik a térség munkaerőpiacán, az általa végzett gazdasági eseményeket megfelelően dokumentálta, jelenléti íveket és bérjegyzékeket csatolt, a gazdasági események teljesültek), jogellenesen figyelmen kívül hagyta a munkaerő-kölcsönzés jellemzőit (kölcsönvevőként a kölcsönadó cég tekintetében objektíve kizárólag azt ismerheti, hogy a cég bejegyzett jogalany-e, rendelkezik-e a tevékenységre vonatkozó engedéllyel, van-e alkalmas munkavállalója, egyebekben nincs joga és eszköze a kölcsönadó ellenőrzésére, rálátása sincs a kölcsönadó adminisztrációs és adókötelezettségeinek teljesítésére). Előadta, a jogszabályi korlátok között minden tőle elvárható megteheti az üzleti partner ellenőrzésére. Álláspontja szerint az adóhatóság nem bizonyította tényszerűen és objektívan, hogy tudnia kellett a számlakibocsátók adókijátszásáról. **Kifejtette, nem tehető felelőssé üzleti partnerei esetlegesen kifogásolható adómoráljáért, terhére nem állapítható meg adótartozás olyan tényekre alapítva, amik érdekkörén kívül merültek fel.** Állította, minden ésszerű intézkedést megteheti annak érdekében, hogy adókijátszás részese ne legyen, üzleti partnereitől előzetesen tájékozódott, a számlakibocsátók képviselőivel rendszeres kapcsolatot

tartott, a számlák ellenértékét kifizette/ ezeket tanúként [REDACTED] (a továbbiakban: K.E.) is megerősítette/, érvényes szerződéssel rendelkezett, a szerződésben foglaltakat a felek teljesítették, a gazdasági események szerepelnek könyvelésében, eleget tett áfa bevallási kötelezettségeinek, a munkavállalók megkapták munkabérüket, harmonikus kapcsolatot tartottak fenn a számlakibocsátók vezetőivel. Kiemelte, hogy K.E. 2013. szeptemberében nyugdíjba vonult, a szolgálati idejének megállapítása kapcsán probléma nem merült fel, így abban a tudatban volt, hogy foglalkoztatásával kapcsolatos közterheket a számlakibocsátó a jogszabályoknak megfelelően megfizette. Kifejtette, hogy joga volt munkaerőszükségletét munkaerő-kölcsönző társaság segítségével kielégíteni, ennek racionális oka is volt, valós gazdasági kapcsolata volt a számlakibocsátókkal. Álláspontja szerint a számlakibocsátók alkalmazottainak nyilatkozatait a vele szemben folyó eljárásban nem lehet figyelembe venni, mert e személyek nem álltak vele jogviszonyban.

Állította, áfa levonási joga az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben, C-439/04. és C-440/04. számú egyesített ügyekben, valamint C-446/15. számú ügyben hozott döntéseiben, továbbá a Kúria az egységes ítélezési gyakorlat előmozdítása érdekében az Áfa tv. 120. § a) pontja értelmezéséről megalkotott 5/2016. (IX. 26.) KMK véleményében (a továbbiakban: KMK vélemény) foglaltak szerint nem korlátozható, mert a másodfokú adóhatóság semmi olyan értékelhető és a bírósági gyakorlatban ismert objektív körülményt nem tárt fel és nem bizonyított, ami igazolná, hogy tudott vagy tudnia kellett volna a számlakibocsátó jogsértő csalárd eljárásáról.

Előadta az adóhatósági határozatok ténybeli tévedéseket is tartalmaznak, mert a P. Kft. végelszámolója elérhető volt, nyilatkozatot tett és iratanyagot is csatolt, törvényes képviselője nem megtagadta, hanem nem tudott teljességi nyilatkozatot tenni, az adóhatóság által elvárt nyilvántartás nem volt feladata és jogszerűen nem is készíthetett ilyet, ellenőrizte [REDACTED] (a továbbiakban: B. I.) képviseleti jogosultságát, a munkaszerződések az adóhatóság rendelkezésére álltak, a teljesítési igazolások adattartalmának nem volt jelentősége, B. I. együttműködést mutatott az adóhatósággal, de B.I.-től nem volt elvárható olyan nyilatkozat, amit figyelembe lehetett volna venni, nincs jelentősége a P. Kft. székhelyhasználatára vonatkozó iratoknak, a P. Kft. nem utólagosan tett eleget bejelentési kötelezettségének, K.E. közvetített munkaerő volt és nem könyvelő, képviselője nem tett olyan nyilatkozatot, hogy szerződést kötött B.I.-vel.

Állította mindezekkel a másodfokú adóhatóság határozatai meghozatala során megsértette, illetve tévesen alkalmazta a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (3) bekezdését, 3. § (2) bekezdés b) pontját és 50. § (1) bekezdését, az Áfatv. 5. § (1) bekezdését, 6. § (1) bekezdését és 13. § (1) bekezdését, valamint 2006/112 irányelv 167. cikkét.

A másodfokú adóhatóság ellenkérelmeiben határozatait fenntartva a kereset elutasítását kérte. *(F/6. számú melléklet)*

A Budapest Környéki Törvényszék az indítványozó keresetlevelét 2020. november 20. napján hozott 4.K.700:026/2020/7. számú ítéletével (a továbbiakban: ítélet) elutasította. Az elsőfokú bíróság szerint a másodfokú adóhatóság határozatai nem jogszabálysértőek, mivel az elsőfokú bíróság megítélése szerint az adóhatóság a tényállást teljesszűrésen feltárta, az ügyben alkalmazandó jogszabályokat részletesen ismertette, valamint a bizonyítékokat megfelelő értékelése alapján megfelelő döntést hozott. Az elsőfokú bíróság kifejtette továbbá, hogy közigazgatási hatósági eljárásról szóló 2004. CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) az indítványozó által felsorolt rendelkezéseinek (a hatóságnak az ügyre vonatkozó tényeket kell figyelembe vennie, a bizonyítékokat a súlyuknak megfelelően kell értékelni, a döntést valósághű tényállásra kell alapozni, a hatóságnak hivatalból kell megállapítania a tényállást, az ügy szempontjából minden fontos körülményt figyelembe venni) a másodfokú adóhatóság eleget tett, az Áfatv. fogalmi meghatározásainak (adóalany, gazdasági tevékenység, szolgáltatás nyújtása), valamint

2006/112. számú irányelv adólevonási jog keletkezésének időpontjára vonatkozó rendelkezésének sérelme nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság 4.K.700.026/2020/7. számú ítélete ellen a polgári perrendtartásról szóló 1952. III. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 340. § (1) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek, így az ítélet a közlésének napján jogerőre emelkedett. Az indítványozó Budapest Környéki Törvényszék 4.K.700:026/2020/7. számú jogerős ítélete (*F/7. számú melléklet*) ellen nem terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, illetve perújítási kérelmet.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az indítványozó kimerítette a rendes jogorvoslati lehetőségeket.

Az indítványozó az elsőfokú közigazgatási határozat ellen 2017. március 10-án fellebbezést terjesztett elő. A másodfokon eljáró másodfokú adóhatóság 2233852961 számú, 2233853067 számú, illetve a 2233852862 számú másodfokú határozatával helybenhagyta az elsőfokú határozatot. Az indítványozó 2017. szeptember 04. napján a másodfokú adóhatóság határozatainak bírósági felülvizsgálata iránt keresetet terjesztett elő a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság részére. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.32.598/2017/3. számú végzésével az indítványozó keresetét illetékesség hiánya miatt áttette a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. A Budapest Környéki Törvényszék az indítványozó keresetlevelét és a másodfokú adóhatóság védíratát 2020. november 20. napján hozott 4.K.700.026/2020/7. számú ítéletével bírálta el. Az ítélet ellen a polgári perrendtartásról szóló 1952. III. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 340. § (1) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek, így az ítélet a közlésének napján jogerőre emelkedett. Előadom, hogy a 4.K.700.026/2020/7. számú jogerős ítélet ellen az indítványozó nem terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, illetve perújítási kérelmet.

c) Az Alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Budapest Környéki Törvényszék 4.K.700.026/2020/7. számú ítéletét az indítványozó jogi képviselője részére 2020. november 26. napján kézbesítették elektronikus úton. Előadom, hogy a kézbesítés napjától számítva az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje 2021. január 25. napján jár le, így Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az indítványozónak az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pontja szerinti jogosultsága igazolása érdekében elő kívánom adni, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdésében meghatározottak szerinti, az egyedi ügyben érintett személy, mivel az érintett ügyben peres félként (felperesként) részt vett.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az elsőfokú bíróság határozat meghozatala során arra a megállapításra jutott, hogy az indítványozó tudatosan vett részt adókijátszásként is értelmezhető konstrukcióban. Az elsőfokú bíróság szerint az indítványozónak a jelen eljárás során vizsgált üzleti partnerei által kibocsátott számlák után az adólevonási jog gyakorlása a rendeltetésszerű joggyakorlás elvebe ütközik, ezért azok után nem gyakorolható adólevonási jog annak ellenére sem, hogy a számlázási gazdasági események a felek között végbementek.

Álláspontom szerint az elsőfokú bíróság az indítványozó üzleti partnerei körülményeinek vizsgálatából helytelen, megalapozatlan következtetésre jutott. **Az adóhatóság valójában nem vitatta az indítványozó által befogadott számlákban szereplő gazdasági események teljesülését.** Az elsőfokú határozat azt is kifejezetten elismeri, hogy a számla kibocsátó társaságok rendelkeztek a munkák elvégzéséhez szükséges személyi feltételekkel, és ahhoz sem férhet kétség,

hogy az indítványozó a kölcsönbeadó cég által kiállított számla ellenértéket szerződészerűen kiegyenlítette.

Ismételten felhívom a figyelmet arra, hogy az indítványozó által kötött munkaerő-kölcsönzési szerződés teljesítésének körülményeiből semmi nem utalt arra, hogy az indítványozónak esetleg fenntartásokkal kellene kezelnie alvállalkozói számlait. Az Európai Bíróság is kimondta ítéletében, hogy „nem követelhető meg általánosságban, hogy az adózó vizsgálja, hogy üzleti partnere, a számla kibocsátója adóalanynak minősül-e, hogy rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel, és képes-e azok szállítására, illetőleg, hogy adóbevallási és fizetési kötelezettségeinek eleget tesz-e vagy másfelől, hogy e vonatkozásban rendelkezzen iratokkal. ”

Az Európai Bíróság a *Mahagében* ügyben (C-80/11.), illetve a *Dávid Péter* ügyben (C-142/11.) is kimondta, hogy „az uniós szabályozással nem összeegyeztethető, ha az adólevonási jog megtagadásával szankcionálják az adóalanyt, aki nem tudta, és nem is tudhatta, hogy az érintett ügylet adócsalás részét képezi, vagy, hogy a értékesítési láncban a megelőző vagy követő másik ügylet adókijátszást valósít meg.”

Az Európai Unió Bírósága a *Kittel* ügyben (C-439/04. és C-440/04. sz. egyesített ügyek) hozott ítélete szerint az adóalanynak az előzetesen felszámított HEA levonásához való jogát az a körülmény sem befolyásolja, hogy - anélkül, hogy ezt az adóalany tudná, illetve tudhatná - az ezen ügyletekből felépülő értékesítési láncban az általa teljesített ügyletet megelőző, vagy követő másik ügylet adókijátszást valósít-e meg. Abban az esetben is erre a megállapításra kell jutni, ha ezen ügyleteket az eladó által elkövetett adókijátszás keretében teljesítik, anélkül, hogy azt az adóalany tudná vagy tudhatná. Az Európai Bíróság szerint az a körülmény sem érinti az adóalanynak az előzetesen felszámított ÁFA levonásához való jogát, hogy az érintett termékek korábbi és későbbi értékesítéseit terhelő ÁFA-t befizetnek-e az államkincstárba vagy sem.

Hivatkozni kívánok még az Európai Bíróság 2016. november 10-i, a C-446/15. sz. ügyben előzetes döntéshozatali eljárás során hozott végzésére, amelyben az Európai Bíróság igen fontos, jelen ügyben is irányadó megállapításokat tett. Eszerint „... az adóhatóság általános jelleggel nem követelheti meg héalevonási jogát gyakorolni kívánó adóalanytól egyfelől, hogy az arról való meggyőződés érdekében, hogy a korábban teljesítő gazdasági szereplők szintjén nem történt szabálytalanság vagy csalás, ellenőrizze, hogy az e jog gyakorlásának alapjául szolgáló szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója rendelkezik-e az e gyakorlásának alapjául szolgáló szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója rendelkezik-e az e szolgáltatások nyújtásához szükséges erőforrásokkal és, hogy eleget tett-e héabevallási és -fizetési kötelezettségének, vagy másfelől az említett számlán kívül rendelkezik-e olyan más iratokkal, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy e körülmények fennállnak. ”

9.1 A Kúria vonatkozó joggyakorlata

A Kúria Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiumának 5/2016. (X. 26.) KMK véleménye alapján, ha a gazdasági esemény a számlában szereplő felek között megvalósult, de a számlakibocsátó (vagy az általa befogadott számla kibocsátója) csalárd magatartásul valósított meg, az adóigazgatási eljárásban vizsgálni kell, hogy a számlabefogadó tudott-e, illetve tudnia kellett-e az adókijátszásról adócsalásról. A Kúria szerint az adózó nem veszítheti el automatikusan az adólevonási jogát más adóalany visszaélésszerű magatartása miatt. (Ez egyébként megfelel az Európai Bíróság vonatkozó esetjogának is.) Abban az esetben, tehát ha a számlakibocsátó adóalany követ el adókijátszást, akkor vizsgálni kell az adózó tudattartalmát, és az adóhatóság feladata, hogy objektív körülmények alapján bizonyítsa, hogy az adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel a szolgáltató által elkövetett adócsalásban vesz részt (Mahagében/Dávid ügy 49. pontja).

Álláspontom szerint nem merült fel az eljárásban olyan objektív körülmény, ami arra utalt volna, hogy az indítványozó tudta, vagy tudnia kellett volna azt, hogy a partner munkaerő-kölcsönző cégek esetleg nem **minden adókötelezettségüknek tesznek eleget**.

Az adólevonások rendszerének az a célja, hogy a vállalkozót teljes egészében mentesítse valamennyi gazdasági tevékenysége keretében a beszerzéseivel összefüggésben rá áthárított fizetendő vagy megfizetett ÁFA (európai jogi terminológia szerint: hea) terhe alól. A beszerzést terhelő adó levonásához való jog az ÁFA mechanizmusának szerves részét képezi, ezért ez elvben nem korlátozható. Az Áfa rendszer valamennyi gazdasági tevékenység adóterhet illetően biztosítja az úgynevezett tökéletes semlegességet, függetlenül a tevékenység céljától és eredményétől, feltéve, hogy az említett tevékenységek az ÁFA hatálya alá tartoznak.

A fentiek alapján az adóalanyiság, a gazdasági tevékenység, olyan objektív jellegű fogalmak, amelyek az érintett tevékenység céljától és eredményétől függetlenül alkalmazandóak. Az adósemlegesség elve kizárja a jogszerű és jogellenes tevékenységek közötti megkülönböztetést, következésképpen, ha az adóalanyok közötti jogügylet valóságban végbement és az Áfa. tv. hatálya alá tartozik, ahhoz adófizetési kötelezettség, illetve adólevonási jog kapcsolódik, mégpedig ugyanabban a pillanatban keletkezik az adófizetési kötelezettség, mint az adólevonási jog.

Mindezekre tekintettel elmondható, hogy a jelen ügyben az adólevonási jog alapjául szolgáló gazdasági kapcsolat létező adóalanyok között jött létre. Nem tartom kizártnak azt, hogy az ügyben később az ellenőrzések során felmerültek mások oldalán aggályos körülmények, illetve mások által elkövetett szabálytalanságok, ugyanakkor ezek az indítványozónak nem felróhatóak, és e szabálytalanságok alapján az indítványozó adólevonási joga nem korlátozható jogszerűen. Álláspontom szerint nem merült fel olyan körülmény az ügyben, amely az indítványozó felelősségét megalapozná, illetve erre vonatkozóan egy ilyen körülmény sem nyert bizonyítást.

Álláspontom szerint az eljáró bíróság nem tárta fel kellő mélységben az indítványozó gazdasági életben folytatott tevékenységét és nem értékelte megfelelően az indítványozó javára szolgáló tényeket, különösen, hogy az indítványozó adókötelezettségeinek rendre eleget tett, az indítványozó kifejezetten alacsony iskolai végzettségű személyeknek nyújt munkalehetőséget. az indítványozó az általa végzett gazdasági eseményeket részletesen és a valóságnak megfelelő módon dokumentálta, valamint, hogy az ellenőrzés alá vont a gazdasági események valóban teljesültek, hiszen az indítványozó által kölcsönzött munkaerő az indítványozó érdekében munkát végzett.

Az eljáró bíróság azt sem értékelte megfelelően, hogy a munkaerő-kölcsönzési szerződés alapján a kölcsönvevő kizárólag a kölcsönadó objektív körülményeit ismerheti, vagyis, hogy a kölcsönadó bejegyzett jogalany-e, rendelkezik-e a tevékenység végzésére vonatkozó engedéllyel, illetve, hogy a kölcsönadónak van-e olyan munkavállalója, akire a kölcsönvevőnek szüksége van. A kölcsönvevő nincsen jogköre, sem eszköze arra, hogy ellenőrizze, hogy a kölcsönadó teljesíti-e az adó-, és járulékfizetési kötelezettségét, valamint, hogy szabályosan jár-e el a munkavállalók bejelentésével kapcsolatban.

Mindezek alapján az, hogy a kölcsönvevőnek tudnia kellett a kölcsönadó adókijátszásáról tényszerű és objektív bizonyításra szorult, amely az eljárás során nem történt meg. Az indítványozó úgy élt adólevonási jogával, hogy nem tudott üzleti partnere adókijátszó magatartásáról, az EUB és a Kúria vonatkozó joggyakorlata alapján pedig ebben az esetben jogszerűen élhet az adózó adólevonási jogával.

Mindezek alapján álláspontom szerint a Budapest Környéki Törvényszék 4.K.700.026/2020/7. számú ítélete lényegesen sérti az indítványozó Alaptörvény Szabadság és Felelősség című

fejezetének XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való alapjogát, mivel nem teszi lehetővé, hogy adólevonási jogával éljen az indítványozó az üzleti partnerei által kifogásolható adómorál miatt.

Alaptörvény. XIII. cikk (1) bekezdés

„Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

Továbbá mivel az elsőfokú bíróság, azért utasította el az indítványozó keresetét, mert a tényállást - sem az elsőfokú és másodfokú adóhatóság, sem a bíróság - nem tárta fel teljeskörűen, illetve, mert nem értékelte az indítványozó javára szolgáló pozitív tényeket, bizonyítékokat megfelelő súllyal, így az indítványozónak az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetének XXIV. cikk (1) és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való alapjoga lényegesen sérült.

Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az eljáró közigazgatási szervek nem jártak el ésszerű határidőn belül és eljárásukban nem jártak el tisztességes módon.

2./ Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indoklása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetének XIII. cikk (1) bekezdése értelmében:
„Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

Az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetének XXIV. cikk (1) bekezdése értelmében:
„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetének XXIV. cikk (2) bekezdése értelmében:
„Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.”

Az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetének XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében:
„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indoklása

Álláspontom szerint az eljáró hatóságoknak és a bíróságnak a nem megfelelő mélységű tényállás feltárása, valamint az indítványozó javára szolgáló tények, illetve bizonyítékok megfelelő súllyal való értékelésének elmaradása megalapozza a Budapest Környéki Törvényszék 4.K.700.026/2020/7. számú jogerős ítéletének alaptörvény-ellenességét, mivel az elsőfokú bíróság eljárása az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó alkotmányos követelményekkel ellentétes volt.

Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

A fenti alaptörvény-elleneséget az alábbi hatósági cselekmények és ezek nem megfelelő bírósági értékelése alapozza meg:

1./ 2016. februárban [REDAKTOR] egyeztetett a revízióval, milyen iratokra van szükség, hiszen a vizsgált időszak anyaga kb. 1 m³ köbméter. Azt a választ kapta, hogy csak a munkaerő kölcsönzéssel kapcsolatos iratokat kéri. 2016. március 2-án az adózó indítványozó képviselője és az ügyvezető megjelent az anyaggal - ami csak a munkaerő kölcsönzésre vonatkozott, hiszen az elsőfokú vizsgálat csak ezt kifogásolta az alapeljárásban ellenőrzött időszak anyagaiból. **(F/8. számú melléklet)** 2030212300 Iratátadási jegyzőkönyv 3. oldalán leírásra került, hogy „Az adóellenőrrel történő egyeztetés után teszi meg nyilatkozatát. Az adóhatóság által kért dokumentumok előzetesen - a munkaerő-kölcsönzéssel kapcsolatos bizonylatokra vonatkozik”. A revizor asszony beteg volt ezen időszakban és abban maradtak a másik revizorral, hogy meggyógyulása után jelzi, mire van még szüksége. Telefonon kereste [REDAKTOR] a revizor asszonyt, nem tudott vele egyeztetni, mert nem találta.

2./ 2016. május 23-án a jogi képviselő [REDAKTOR] átvett egy végzést, melyben kötelezték a [REDAKTOR] hiánypótlásra, hogy a jelenléti ívekhez kapcsolódó kimutatásokat, számításokat - mely szerint a jelenléti ív alapján hogyan számítható ki a számlán szereplő összeg - 3 napon belül bocsássa a revízió rendelkezésére, illetve teljességi nyilatkozatot tegyen **(F/9. számú melléklet)**.

3./ A jogi képviselő 2016. május 25.-i beadványában **(F/10. számú melléklet)** leírta, hogy nem ért egyet a hiánypótlásra kötelezéssel, mert egy nyilatkozatot kérnek csak az ügyféltől, és azt nevezték el így, illetve kifogásolta a rendelkezésre álló 3 napot, illetve leírta, hogy „az ügyfélnek csak egyoldalúan jogában áll nyilatkozatot tennie, és nem kötelezettsége olyan nyilatkozat megtétele, amelyet sem törvény, sem kormányrendelet nem ír elő, mint adatszolgáltatást. Ugyanerre hivatkozással tehát - mivel a teljességi nyilatkozat ismeretlen mind az ÁFA tv., mind a Art. szövegében - értelmezhetetlen számomra, hogy a hatóság milyen alapon várt el ilyen nyilatkozatot ügyfelem képviselőjétől. Mindenesetre ügyfelem ilyen nyilatkozatot nem tett - tekintettel arra, hogy a bizonyítási kötelezettség az Adóhatóság oldalán áll fenn, ahogyan a tényállás feltárásának kötelezettsége is - és az ügyfél nem zárható el teljességi nyilatkozattal attól, hogy bármely javára értékelhető körülményt, iratot vagy más bizonyítási eszközt felhasználhasson a maga javára.

4./ A 2016. július 12.-i jegyzőkönyv (2030246923 szám) 12. oldalán leírták, hogy a március 02.-án átvett irat kizárólag a munkaerő kölcsönzéssel kapcsolatos iratokból áll **(F/11. számú melléklet)**. A 2016. 05. 25.-én kelt levélhez csatolt mellékletek nem tartalmazznak olyan banki átutalásokat, melyben az utalás dátuma látható, így a számlák kiállítása dátumának kapcsolatát a munkabérek kifizetésének dátumát egymással egyeztetni nem állt módjában.

5./ A 2016. május 25.-i beadványban, tételesen a számlákhoz kapcsolva felsorolásra került, hogy melyik kivonat melyik számlához tartozik **(F/12. számú melléklet)**, illetve a 2016. március 02.-i anyagban beadott 27 db banki kivonaton a jobb áttekinthetőség érdekében még ki is lett emelve a kivonat számlához kapcsolódó tétele. **(F/13. számú melléklet)**. Megjegyzem, hogy a bíróságnak megküldött anyagban ezek a banki kivonatok - melyek átvételét az Adóhatóság elismerte - nem találhatóak meg.

6. [REDACTED] 2014. 11. 26.án kelt levelében bejelentette elérhetőségét az Adóhatóság részére és kérte, hogy írásbeli nyilatkozatot tesse[m] [REDACTED] (F/14. számú melléklet, F/15. számú melléklet). Megjelölte a címet: [REDACTED] A bíróságon található iratok szerint az Adóhatóság meg sem kísérelte ezen a címen elérni a [REDACTED] ügyvezetőjét, ragaszkodtak a [REDACTED] címzéshez és határozatukban megállapították, hogy a cég korábbi ügyvezetője nem elérhető.

7./ [REDACTED] esetében a Büntetésvégrehajtási Intézetek Országos parancsnokságának megkeresésére adott válaszban megírták, hogy nincs a BV Intézetben és megküldték a lakcímnnyilvántartás szerinti címet 2014. november 04. napján. Ennek ellenére Őt sem a megadott címen keresték, hanem azon, ahol korábban sem találták. (F/16. számú melléklet, F/17. számú melléklet, F/18. számú melléklet)

8./ A 203246923. számú jegyzőkönyv 27. oldalán a következő áll: „[REDACTED],va” részéről alkalmazott nem került bejelentésre. Az alkalmazottak bejelentésére csak 2014. aug. 21.-én, a vizsgálat megkezdését követően került sor. Ekkor jelentette be visszamenőleg másfél évre az alkalmazottakat.” A Bíróság az ítélet indoklásában részletesen, az ügy szempontjából igen fontosnak tekintve foglalkozik a dolgozók bejelentésével, illetve be nem jelentésével. Ezt a [REDACTED] s fontosnak tartotta tisztázni, ezért kérte a Bíróságon keresztül a NAV-tól a bejelentési adatlapok becsatolását. A Bíróság határozott álláspontja, hogy csak egyedül [REDACTED] volt bejelentve, minden dolgozó utólag került bejelentésre. Ezen megállapítás leírásakor nem vette figyelembe azt a tény a Tisztelt Bíróság, hogy becsatolásra került a NAV részéről több mint 60 db sorszámozott, 13T1041 alkalmazottak bejelentési lapja 2013. 04. 10. napi dátumozással (ebből a [REDACTED] bejelentési lapja a 28. volt), melyet a [REDACTED] adott be, illetve 2014. 04.01. napi dátummal a [REDACTED] adott be 14T1041 bejelentési lapból kb. 40.darabot, melyből a [REDACTED] 24. volt, tehát nem csak Ő lett bejelentve. A F/21. melléklet 14. oszlopában található a NAV szerinti érkeztetési idő, a 16. oszlopban pedig a pótlap száma.

A fentiek alapján valótlán állítás az ítéleti indokolásból, hogy

- a „... P. Kft és H. Kft -a később részletezett egy kivétellel-csak az indítványozónál indult ellenőrzést követően jelentette be az alkalmazottakat”
- „Nem vitatott, hogy K.E. szolgálati idejének megállapítása kapcsán probléma nem merült fel. K.E. a HFP KFT egyik volt ügyvezetőjeként „kiszervezett könyvelőként” és egyben az indítványozó vizsgált időszak másik ügyvezetőjeként pozíciójából adódóan nyilvánvalóan figyelemmel kísérte biztosítási jogviszonyának rendezettségét, az összes kiszervezett munkavállaló közül egyedül ő volt bejelentve a vizsgált időszakban a P. és H. Kft-nél”
- „A P. Kft az indítványozó állításával szemben utólagosan tett eleget bejelentési kötelezettségének, kivétel a korábban részletezett K.E. (a HFP. Kft egyik volt ügyvezetője, „kiszervezett könyvelő” és egyben az indítványozó vizsgált időszak ügyvezetője).”
- „K.E. az indítványozó állításával szemben az egyetlen az egyetlen könyvelő, aki az ügyben (egyéb ismert vezető tisztségviselő pozíciói mellett) könyvelőként szerepel. Az adóhatósági határozatokban nincs olyan megállapítás, hogy K. E. a P és H. Kft. könyvelését is végezte volna....., ugyanakkor a pusztán véletlenül nyilvánvalóan túlmutat az a körülmény, hogy az adóhatósági ellenőrzésekig egyedül K. E. foglalkoztatását jelentette be a P. és H. Kft. Ebből ugyanis nem a P. és H. Kft adókötelezettségeire való ráhatás és az ismeretek hiányára lehet következtetni.”

Ezen megállapításokkal teljesen ellentétes a bírósági eljárásban rendelkezésre álló, NAV által rendelkezésre bocsátott 13T1041 és 14T1041 iratanyag. Valószínűleg erre alapozható az a téves következtetés is, hogy ha nem volt bejelentett dolgozó, akkor „A számlakibocsátó P. és H. Kft.-nek nem volt kölcsönözhető munkavállalója, a rendelkezésre álló iratok szerint kizárólag a HFP. Kft. munkavállalóinak az indítványozó által történő (bejelentési és közteherfizetési kötelezettség teljesítése nélküli) tovább-foglalkoztatására létrehozott , majd fantomizált cégek voltak.” „A számlakibocsátók gazdasági tevékenységet nem végeztek...”, „a számlakibocsátók által a valóságban nem teljesített értékesítések hiányában a számlák áfa tartalmának levonására nem jogosít”

9./ A 2017. január 26.-i határozatok kézhezvétele után [REDACTED] korábbi jogi képviselő iratbetekintést kért és panaszt jelentett be, mely jegyzőkönyvezésre került, 2017. március 02.-án. Jegyzőkönyv száma 227732014 a [REDACTED] felszámoló-képviseli [REDACTED] által megküldött több mint 6 kg iratanyag kapcsán (F/20. sz. melléklet) Nehezményezte, hogy ezen iratanyag eddig sehol nem került megemlítésre, a hatóság „rejteget iratokat az adózó elől”. Kifogásolta, hogy először meg sem akarták engedni, hogy beletekintsén, mert ez nem a [REDACTED] anyagához tartozik.

10./ A 2017. januári határozatokban (F/22. melléklet) a következő olvasható: „a revízió 2016. 04. 18.-án újabb nyilatkozatra felszólító levelet küldött a [REDACTED] részére, melyben felszólította a társaságot, hogy 3 munkanapon belül válaszoljon a revízió által feltett kérdésekre” A levelet 2016. 05. 02.-én átvette [REDACTED] azonban a vizsgálat lezárásának dátumáig válasz nem érkezett.

A Bíróságon megtalálható dokumentum szerint a válaszlevél (F/23. melléklet) megérkezett 2016. augusztus 15-én a NAV-hoz. A 2017 januári határozatot ismét módosító anyagban - száma 2127730384 - a következő szerepel: „2015. augusztus 15.-én érkezett be az adóhatósághoz az ellenőrzés lezárását követően [REDACTED] „va” végelszámolója által az adóhatóság rendelkezésére bocsátott levele...és annak mellékletei. Mivel a hivatkozott anyagok ugyanazon a napon érkeztek az adóellenőrhöz, így a [REDACTED] által beküldött iratanyagot az ellenőrzés során akként kezeltük, mintha azokat is az adózó képviselője nyújtotta volna be. Sem az adózó, sem [REDACTED] nem bocsátott rendelkezésünkre olyan iratanyagot, mely alapján egyértelműen megállapítható lenne, hogy a számlákon feltüntetett összegeket, milyen alapbizonylatokból, hogyan számolták ki.” (F/24. sz. melléklet). Ez azért különös, mert a [REDACTED] által megküldött anyagban, melybe nem engedett betekintést a NAV, ügyfelem csak a bírósági szakaszban nézhetett bele (benne volt a dolgozók aláírásával hitelesített összes bérszámfejtő ív, jelenléti ívekkel, SZJA bevallási adatlapok együtt, melynek adatai tényszerűen megegyeztek az adózó által beadott jelenléti ívekkel, illetve a az adózó által korábban beküldött utalt bérek adataival. (F/19. számú melléklet) Ezek alapján készítette el [REDACTED] képviselője a bíróság számára azon összesítő táblázatokat, mellyel igazolta a számla adatait. Egyet melléklet belőle a [REDACTED] esetében is (F/25. sz. melléklet, F/26. sz. melléklet)

11./ A 2030258986 számú jegyzőkönyv 4. oldala szerint: „A hatósági szakaszban történt ellenőrzés ellenőrzésére okot adó körülmények: Az adózó meghatalmazott képviselője a 2030232009 jegyzőkönyvben foglaltakkal szemben észrevételt nyújtott be, melyben

- egyrésről vitatja a tényállás tisztázottságát és kifogásolja, hogy hatóságunk a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytelen következtetést von le
- Adózó által az észrevételhez egyes munkavállaló személyek vonatkozásában 2013. október havi bérjegyzék, jelenléti ívek kerültek becsatolásra (F/27. melléklet).

[REDACTED] erre reagálva 2016. október 12.-i észrevételének 1. oldalán leírja, hogy az adózó kifejezetten csak [REDACTED] társadalombiztosítási lekérdezési adatlapját csatolta az észrevételéhez, én tudomásom szerint semmit nem küldtem sem én, sem az ügyfelem az adóhatóságnak a jegyzőkönyv óta, hanem 2016. májusában küldtem bérjegyzéket, jelenléti íveket, de a 2013. október havit az én adataim szerint nem küldtem be.” Ezek az október havi bérjegyzékek és jelenléti ívek szintén nem lelhetők fel a bírósági anyagban. A 14. mellékletben található megjegyzés szerint az októberi anyag nem található, hová lett időközben ez a kérdés, ha már egyszer megvolt?

2015. augusztus 12.-én [REDACTED] fellebbezést nyújtott be a NAV Pest Megyei Adóigazgatása ÁFA Ellenőrzési Főosztály adóhatóságai ellen. Ebben leírta, hogy 2015. július 2. napján előzetes telefon egyeztetést követően megjelent az I. fokú adóhatóság előtt és a jegyzőkönyvben hiányolt több dokumentumot átadott és kérte a jegyzőkönyv kiegészítését. Az előzetes egyeztetés ellenére a dokumentumok átvétele előtt, azok bevárása nélkül a határozat megszületett.

Az adózó képviselője, már ezen beadványban felhívta a hatóság figyelmét az egyenlő bánásmód elvére, illetve arra, hogy az adóhatóság nem „kihallgatási stratégiát választ”, hanem tanúmeghallgatást folytat, vagy meghallgatja az ügyfelet.

12./ Ismételten kijelentem, hogy megalapozza a Budapest Környéki Törvényszék 4.K.700:026/2020/7. számú jogerős ítéletének alaptörvény-ellenességét az, hogy az ítélet következtében az indítványozó a tőle elvárható magatartás tanúsítása ellenére, az üzletei partnerei kifogásolható adómorálja miatt nem élhet az adólevonási jogával és álláspontom szerint ez ellentétes az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való alapjogból fakadó alkotmányos követelményekkel.

Alaptörvény. XIII. cikk (1) bekezdés

„Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

13./ Az ítélet ugyanis az indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való jogát sérti azáltal, hogy az ítélet következtében az indítványozó gazdasági tevékenységéhez kapcsolódó adólevonási jogának érvényesítését korlátozza, ezáltal gazdasági tevékenységéhez szükséges likvid pénzeszközei nagy mértékben csökkennek, ezáltal piaci pozíciója jelentősen sérül.

14./ Az adólevonási jog az adóalanyt megillető olyan jogosultság, amelynek érvényesítése során a részére egy másik adóalany által teljesített termékértékesítés során a másik adóalany által rá áthárított adó összegét megfizetendő adója összegéből levonhatja. Az adóalany, tehát a levonásba helyezett adóösszeget korábban egy gazdasági tranzakció kapcsán megfizeti, de a jogi szabályozás lehetővé teszi számára, hogy az ily módon megfizetett adót visszaigényelje. A jogerős ítélet alapján kialakult helyzet lehetetlenné teszi az indítványozó fenti jogának gyakorlását, gazdasági működése feltételei ezen okból nagy mértékben romlanak.

15./ Kiemelem, hogy az Alkotmánybíróság 754/B/2001. számú határozatát, mely szerint: "Az adólevonási jog biztosítása az általános forgalmi adózásban az adóhalmozódás kiküszöbölését szolgálja azzal, hogy az adóalany saját adófizetési kötelezettségéből levonhatja azt az előzetesen felszámított adót, amely az adóköteles termék értékesítéséhez és szolgáltatás nyújtásához általa beszerzett termékhez, igénybe vett szolgáltatáshoz kapcsolódik." Gyakorlatilag, tehát az adóalanyok a kifizetés időpontjában törvényre alapított jogos várománya keletkezik a kifizetett összegre, tekintettel arra, hogy az általános forgalmi adót előzetesen fizeti meg.

16./ Az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) a *Gratzinger and Gratzingerova v. the Czech Republic (dec.) [GC], no. 39794/98, ~ 69, ECHR 2002-VII.* számú ügyében kimondta, hogy "létező tulajdon" vagy vagyon, magában foglalja az olyan igényeket is, amikkel kapcsolatban a panaszos igazolni tudja, hogy legalább jogos várománya volt azok megvalósulására. Egy ilyen jogos váromány csak akkor lehet elfogadható az EJEB számára, ha annak van egy megfelelő alapja a nemzetijog szerint. Magyarországon az adólevonási jog az indítványozó ügyében releváns adóévig már közel másfél évtizede jelen volt, feltételeit törvény állapította meg. Gyakorlásához az áthárított adó megfizetését igazoló számla vagy hiteles egyéb dokumentum volt szükséges.

17./ Azok a jogviszonyok, melyek hosszú évekig változatlanok, jogos várományt keletkeztetnek ez alatt az idő alatt. Az indítványozó a fentebb vázolt gazdasági-jogi környezet egyik szereplőjeként tervezte gazdasági tevékenységét, amikor a működésének költségeit tervezte. Kereskedelmi üzleti terve, stratégiája jelentős részben épült arra, hogy a termékbeszerzés során általa véglegesen megfizetendő összeg a beszerzéskor kifizetett összegnek az általános forgalmi adó összegével csökkentett része lesz. Jogos várománya erre a negatív költségre vonatkozott. Ezzel kapcsolatban hivatkozok az EJEB *N.K.M. v. Hungary, Application no. 66529/11, 14 May 2013.* számú ügyben hozott ítéletére, mely kimondta, hogy az ilyen hosszú távú várományok, amelyeket hosszú éveken át megerősít a jogszabályi háttér, nem hagyhatóak figyelmen kívül.

18./ Az Alkotmánybíróság kialakult joggyakorlata szerint a tulajdonvédelem köre kitágult, ugyanis alkotmányos értelemben tulajdon nemcsak a polgári jogi értelemben vett tulajdon, hanem azon túl annak önállósult részjogosítványai, és más vagyoni értékű - dologi, kötelmi és bizonyos közjogi eredetű - jogosultságok is. Hivatkozok ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság 17/1992. (III. 30.) számú határozatára, melyben az Alkotmánybíróság elvi élel mutatott rá arra, hogy "az Alkotmány 13. 9-ának (1) bekezdése nemcsak a tulajdonjog, hanem az azzal összefüggő minden vagyoni jog biztosítására vonatkozik. Az Alkotmány... ezért a tulajdonvédelem körében az egyéb vagyoni jogok védelmét is biztosítja."

19./ Az Alkotmánybíróság még tovább ment a 64/1993. (XII.22.) számú határozatában, amelyben megállapította, hogy „Az alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. r..} A tulajdonjog részjogosítványai - amelyek még a polgári jog szerint sem mindig a tulajdonost. s egyes esetekben törvénynél fogva nem őt illetik - nem azonosíthatók a tulajdonhoz való jog alkotmányi védelmet élvező lényeges tartalmával. r..} Az Alkotmány szerinti tulajdonvédelem köre tehát nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével: azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványaival, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. r ..} Az Alkotmány a tulajdonjogot, mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti alapjogi védelemben."

20./ Ez a megközelítés megfelel továbbá az EJEB joggyakorlatnak is. Az Egyezményhez fűzött I. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke kimondja: „mindenkit megillet az a jog, hogy javait tiszteletben tartsák. Tulajdonától senkit nem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és törvényben meghatározott feltételek alapján történik.” Az EJEB Gasus Dossier- und Fördertechnik GmbH kontra Hollandia ügy, 1995. február 23., No. 15375/89., 53. számú ügyben, valamint a Pressos Campania Naviera SA and others kontra Belgium ügy, No. 17849/91, 1995. november 20., ~ 31 számú ügyben hozott ítéletében is megerősítette, hogy az Egyezmény I. Kiegészítő Jegyzőkönyvének I. Cikkében biztosított tulajdonhoz való jog nem korlátozódik fizikai dolgok tulajdonára: más jogok és követelések is minősülhetnek "tulajdonjognak" és így "tulajdonnak" az Egyezmény szempontjából, feltéve, hogy azok megfelelően meghatározottak ahhoz, hogy kikényszeríthetőnek és így "vagyonárgyának" minősülhessenek.

21./ Kiemelem, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tulajdonba való beavatkozásnak szigorú feltételei vannak: a kisajátításnak nem tekinthető tulajdonkorlátozások esetén a szükségesség-arányosság teszt alkalmazandó, amelynek a lényege a következő: egy alapjog korlátozásának alkotmányosságához az szükséges, hogy a korlátozás csak más alapjog vagy alkotmányos érték védelme érdekében elkerülhetetlen esetben, a szükséges mértékben és arányos módon korlátozható [11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992.85]. Tulajdonkorlátozás esetén ez a módszer azzal a különbséggel alkalmazandó, hogy a beavatkozás szükségességét nemcsak más alkotmányos alapjog vagy érték védelme, hanem a közérdek is megindokolhatja.

22./ Tehát a tulajdonkorlátozási teszt alatt a beavatkozásnak közérdekű célt kell szolgálnia, annak eléréséhez szükségesnek kell lennie, és a korlátozás súlyának megfelelő arányban kell állnia az elérendő közérdekű cél súlyával.

23./ Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a közérdek követelményének a hagyományos értelemben vett közhasznú és közcélú korlátozásokon túl olyan korlátozások is megfelelőhetnek, amelyek közvetve oldanak meg társadalmi problémákat [64/1993. (XII.22.) AB határozat]. Az arányosság kérdésével több határozatában is foglalkozott az Alkotmánybíróság [pl. 7/2006. (II.22.) AB határozat, ABH 2006, 181., 13/1998. (IV.30.) AB határozat, ABH 1998,429,435., 3/2000. (11.25.) AB határozat, ABH 2000, 38.]. Ezekből arra a következtetésre lehet jutni, hogy a tulajdonkorlátozás arányossága olyan vizsgálat, amely alapvetően a konkrét eset körülményeitől függ.

24./ A tulajdonjog korlátozhatósága az EJEB joggyakorlata szerint is az arányosság és jogszerűség és közérdek kimutathatóságának követelményei alá esik. Az EJEB Sporong and Lönnroth kontra Svédország ügy, 1982. szeptember 23., No. 7151/75; 7152/75, 69.~; 73. számú ügyében hozott ítéletében megállapította, hogy a korlátozásnak a nemzeti jog szerint a jogszabályoknak megfelelően kell történnie, valamilyen közérdeket kell szolgálnia, és ki kell róla mutatni, hogy arányos, tehát hogy a korlátozás alapjául szolgáló közérdek fényében az érintettekre háruló teher nem minősül eltúlzottnak és így az intézkedés nem aránytalan.

25./ **Álláspontom szerint jelen ügyben az indítványozó tulajdonhoz való jogának - adólevonási jogának - korlátozása kapcsán a közérdekű cél fennállása nem bizonyított, tekintettel arra, hogy az indítványozó adómorálja nem volt kifogásolható és az ÁFA visszaigénylésének elmaradása is csak - az indítványozó felelősségi körében nem tartozó - üzleti partnereinek kifogásolható adómorálja miatt került sor, így az indítványozónak a Budapest Környéki Törvényszék 4.K.700.026/2020/7. számú jogerős ítéletének következtében Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való joga sérült.**

3./ Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az indítványozó nem kezdeményezte a Budapest Környéki Törvényszéken az alkotmányjogi panasszal támadott Budapest Környéki Törvényszék 4.K.700.026/2020/7. számú ítéletének végrehajtásának felfüggesztését.

b) **Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.**

Ügyvédi Irodám képviseleti jogosultságát igazoló ügyvédi meghatalmazást mellékletben csatolom. (F/1. sz. melléklet)

c) **Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról.**

Nem járul hozzá az indítványozó.

d) **Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata**

Debrecen, 2021. április 23.

Tisztelettel:

Dr. Dobrossy István

ügyvéd

2021.04.22-09